

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat:

de Perponcherstr.98 Den Haag Tel.606650

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abonn. Barentzstr. 48 Den Haag tel. 637383

W E E K B L A D

10e jaargang nr.35

=====

=====

nadruk verboden

6 m e i 1966

x in de kantlijn betreft de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Bij het begin van de bijeenkomst wil ik er op wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Vandaag zou ik graag nog eens met U willen spreken over de kwestie van

SCHIJN EN WERKELIJKHEID

=====

Ik ben mij er van bewust, dat dit onderwerp de laatste tijd in vele verschillende vormen ter sprake is gebracht. Maar juist in deze tijd is het uitermate belangrijk, dat de mens zich blijft bezinnen, op wat de werkelijkheid is en datgene, wat steeds weer uiteindelijk blijkt, slechts illusie te zijn.

De inhoud van de werkelijke wereld, is voor een mens bijna niet te ontdekken. Toch moet die werkelijkheid kenbaar zijn. Wij mogen m.i. wel aannemen, dat de wetten die wij kunnen waarnemen, de uitvalsels zijn van die werkelijkheid.

Of, om het anders te zeggen: Wij zullen misschien de waarden zelf niet op de juiste wijze kunnen erkennen of interpreteren, maar aangezien de samenhang tussen de verschillende waarnemingen, zelfs tussen illusies, bepaald wordt door kosmische wetten, mogen wij toch, naar ik meen, veronderstellen, dat deze wetten een uiting zijn van een realiteit.

Deze wetten kunnen wij dan kort noemen. Er zijn: de wetten van oorzaak en gevolg, de wetten van evenwicht en harmonie,

De natuurkundige uitdrukking in kosmisch verband, die wij de wet der gelijkblijvende velden plegen te noemen en ten laatste voeg ik hierbij nog de wet der verschuivende dimensies, die vooral voor het menselijk bestaan van groot belang pleegt te zijn. Deze laatste wet heeft U waarschijnlijk nog niet leren kennen, maar in dit verband, meen ik, haar toch wel te moeten noemen.

Wij kunnen dan ook zeggen: Elke bestaande situatie binnen de tijd resulteert in een andere situatie, die onmiddellijk is afgeleid van dit gebeuren en voortkomt uit al, wat aan deze laatste gebeurtenis is vooraf gegaan. Dat is dan de wet van oorzaak en gevolg.

Wij kunnen zeggen: Het totaal van alle energie, alle kracht, alle vermogen en mogelijkheid is in de kosmos als geheel steeds hetzelfde. De wijze, waarop deze krachten en mogelijkheden verdeeld zijn, kan echter steeds verschillen. Daar de som van het geheel steeds gelijk blijft, zal elke toename op het ene punt een evenwaardige afname op een ander terrein inhouden.

Hopelijk vindt U dit alles niet te droog, te vervelend. Het zijn echter dingen, waarmee wij rekening moeten houden. Als mens wil je dit meestal op meer persoonlijke wijze interpreteren. Men komt dan als gevolg van dit alles tot de bekende en alom aanvaardde stellingen omtrent oorzaak en gevolg.

Want oorzaak en gevolg zijn nu eenmaal de voor de mens onmiddellijk kenbare aspecten, die uit al deze wetten voortkomen. Hij kan in de natuurkunde, de biologie, vele andere wetten aan het werk zien, maar in het kader van eigen bestaan kan men wel zeggen, dat oorzaak en gevolg de allesoverheersende factoren zijn. Om dit alles voor zich begrijpelijk en duidelijk te maken, gaat demens bij zijn omschrijven van deze ervaring uit van een aantal thesen. Dit nu zou ik illusie willen noemen:

Hij stelt b.v., dat oorzaak en gevolg aan elkaar gelijk zullen zijn. Maar dit is niet waar vanuit een persoonlijk standpunt. Oorzaak en gevolg zijn aan elkander verwant, maar niet gelijk; dat is weer heel iets anders.

Indien ik een slag met een hamer, geef en daarbij een grote druk uitoefen van b.v. 100 gr. / cm², dan zal dit inderdaad wel gevolgen hebben voor het punt, dat geraakt wordt. Maar het is een groot verschil, of de slag valt op marmer, spijker, hout of een vrucht. De gevolgen zijn dus allen verschillend, naarmate de materialen verschillend zijn. M.a.w.: het resultaat van de slag is niet alleen te wijten aan de slag zelf, maar ook aan datgene, waarop de slag gericht is en de toestand, waarin dit zich bevindt.

Nu kan de mens in het leven de materialen natuurlijk wel herkennen en zo zich enig beeld maken van de gevolgen, ofschoon er ook hier vaak verborgen factoren optreden, waardoor een niet voorzien gevolg ontstaat.

Maar is de mens nu ook in staat, de geestelijke waarden, waarmee hij te maken heeft, op de juiste wijze te erkennen? Kan de mens ook de geestelijke waarden, waarop hij zijn krachten richt, of waarmee hij in contact komt, in redelijk erkende waarden, materialen a.h.w., onderverdelen? Of, nog eenvoudiger: Is men zelfs maar in staat, een medemens geheel te kennen en op de juiste waarde te schatten? Neen? Maar men handelt en denkt, alsof dit wel het geval zou zijn. Vandaar de illusies, die men koestert.

Men zal b.v. menen, dat uit het goede alleen het goede voort kan komen. Wat juist is, wanneer wij dit in kosmische zin bedoelen, maar in het persoonlijke leven kennelijk niet klopt. Men kan nu wel zeggen, dat wie goed doet, goed ontmoet - en daarbij dan nog uitgaan van een zuiver persoonlijke interpretatie van hetgeen goed zou zijn - maar steeds weer blijkt in de praktijk, dat dit denkbeeld niet klopt.

Wij moeten dus proberen, onze wetten niet alleen te kennen, maar ook een mogelijkheid van een toepassen daarvan te vinden met uitsluiting van de typisch persoonlijke reacties en interpretaties. Zo ik dit wil proberen, kan ik stellen:

Aangezien de wetten voor mij de werkelijkheid kenbaar maken, zal bij een persoonlijke interpretatie van het gebeuren en de wetten ook een zuiver persoonlijk - en dus onvolledig of zelfs onjuist beeld van het geïnterpreteerde ontstaan.

Gaat men uit van een algemene interpretatie, dan ontstaan voor ons begrippen van wet en wereld, die dichter bij de feiten zullen liggen: een onpersoonlijke benadering van de verschijnselen is dus voor het erkennen van zelfs maar de wetten noodzakelijk. Door onpersoonlijke benadering kan t.m. een erkenning van de uitingen van de feitelijke werkelijkheid bereikt worden.

Een bestaande erkenning van wetten zal ons dan weer de juiste motiveringen voor persoonlijke acties geven. In deze tijd is dit alles echter niet aanwezig. Wanneer ik zie naar de mensen in politiek, kerkelijk gezag, gelovigen, onderwijs, wetenschappen, dan kom ik steeds weer tot de konklusie, dat zij niet de feiten willen zien en hun persoonlijke konklusies en inzichten 'n te grote rol laten spelen bij hun beoordeling van 't geheel en hun interpretatie van de kosmische en andere wetten, terwijl zij verder hun persoonlijke ervaringen en stellingen te veel op de voorgrond plaatsen, terwijl zij de gewone en zich steeds herhalende gevolgwirkingen daarvoor naar de achtergrond schuiven.

Het is duidelijk, dat hierdoor in de wereld illusie en waan steeds sterker worden. Maar al worden illusie en waan ook sterker, de wetten, die werkelijk regeren, blijven steeds dezelfde en zullen nog steeds geen betrekking hebben op de geprojecteerde denkbeelden, maar op de feiten.

Wat kan hieruit voortkomen? Laat ons een eenvoudig voorbeeld nemen uit de evangeliën: Jezus geneest mensen. Hij geneest echter niet alle mensen. Waarom niet? Omdat hij alleen diegenen kan of wil (~~hierover~~ zullen wij niet twisten) die Zijn Wezen en de ^Kracht van de Vader in Hem aanvaarden.

Anders gezegd: Jezus erkent de waarheid van het wezen, dat Hem benadert. Zijn genezen is gebaseerd op een oorzaak en gevolgwerking, die alleen vanuit een harmonie kan ontstaan.

Is deze brug van harmonie niet aanwezig, zo kan de mens wel zeggen, dat hij aan Jezus gelooft, maar hij zal niet worden genezen. Wat een zonderlinge situatie is.

De gedachtengang van de modernere mensen zijn in wezen ongeveer gelijk, maar houden geen rekening met de persoonlijke erkenning, die noodzakelijk is voor een werkzaam contact. Men stelt: Ik voel mij gelukkig, wanneer dit of dat voor mij het geval is. Indien ik dit voor een ieder waar maak, zal een ieder gelukkig zijn. Daarbij vergeet men maar liever, dat dit alleen waar kan zijn, wanneer het gaat over innerlijk geheel gelijkgestemden, die ook uiterlijk in ongeveer dezelfde omstandigheden verkeren.

Zo stelt de moderne mens in feite vaak: ik ken een bepaalde waarheid; elke aantasting van die waarheid is een aantasting van het gemeenschappelijk belang. Dus niet: mijn belang, maar de gemeenschap. Is dit werkelijk mogelijk? M.i. zou dit alleen mogelijk en zelfs dan nog niet waarschijnlijk zijn, wanneer de mens in kwestie niet persoonlijk zou reageren.

Wanneer deze mens dus niet probeert voor zich een situatie te realiseren, maar een wet erkent, zal hij op dit wet kunnen wijzen. Met deze - door feiten gestaafde - wet in de hand kan men dan zeggen, dat dit of dat verworpen dient te worden vanuit het menselijk punt van ervaring en leven. Maar ook dan kan men nog niet zeggen, of iets nu werkelijk verkeerd of goed is.

Nu is het begrip begoocheling, dat wij vanavond weer eens bespreken, zeer oud. De oude hindoelèer kende reeds het begrip van de begoocheling, terwijl wij ook in het christendom deze begoocheling in een iets anders vorm aan treffen, n.l. als de misleiding door de duivel.

Maar of wij dit nu religieus erkennen, feitelijk en weten - schappelijk proberen vast te leggen of niet, het belangrijkste blijft toch wel, dat wij persoonlijk de werkelijkheid leren benaderen. Daarbij moeten wij, indien wij werkelijk iets willen bereiken, niet onmiddellijk uitgaan van kosmische of buiten ik staande waarden, maar beginnen vanuit ons persoonlijk standpunt, dat dan aan de feiten getoetst moet worden. Immers alleen dan zal men door eigen beleven kunnen konstateren, wat de wetten zijn.

Ik stel dan ook: Een mens, die probeert alles zo goed mogelijk te doen, zal hiervoor niet de door hem verwachte - of stilzwijgend geëiste - waardering krijgen. Zeer vaak zal men zelfs voor het goede, dat men meent te doen, door anderen worden aangevallen.

Konklusie: Goed doen baart dus niet automatisch het goede, volgens de menselijke normen daarvan. Je zoudt echter ook kunnen zeggen: Daar, waar de mens vanuit zich en volgens beste weten, het goede tot stand brengt, openbaart hij gelijktijdig zowel in zich als in het andere, het tegendeel, het z.g. kwade. Men zal dus altijd beide facetten, de tegenstellingen openbaren, ongeacht eigen streven en nooit het goede alleen tot uiting kunnen brengen.

Aangezien de mens in zijn streven ten goede - t.a.v. anderen - ook automatisch het kwade doet, ook al beseft hij dit niet, zal hij de nadruk leggen op de onverwachte resultaten van zijn streven en handelen. Men spreekt dan van de ondank, die 's werelds loon is e.d.

Wanneer je de mens beziet in een gebondenheid met God,

is het vanuit een menselijk standpunt normaal, dat deze God een mens, die goed leeft, daarvoor ook een goed leven, zij het hier of in een hiernamaals, terug geeft.

Wij hebben allen echter vele malen kunnen konstateren, dat dit, althans in de stoffelijke wereld, niet waar is. Moeten wij nu aannemen, dat het juist daarom elders wel waar zal zijn? Ik meen, dat wij ook hier te maken hebben met de wet van oorzaak en gevolg, dat het gedrag van de mens en zijn verhouding t.a.v. God en de gevolgen daarvan, door een algemeen geldende wet zal worden bepaald. En misschien ook beperkt.

Wij mogen en kunnen echter niet stellen, dat de benadering tot God, die deze mens bewust kent, a priori goed zal zijn, omdat de wereld dit zegt, omdat de mensen het zeggen, omdat men het zelf zo wenst of andere redenen. Wij moeten aannemen, dat ook hier een zekere onpartijdigheid noodzakelijk is. En dit brengt ons natuurlijk in vele moeilijkheden, wanneer wij denken, zoals de mensen plegen te denken. Ik neem een eenvoudig punt als voorbeeld.

Men is op het ogenblik bezig met een gezagscrisis in Spanje. Op het ogenblik zijn er al enige relletjes, dat er echter grotere oproerigheden en een steeds wreder politieel optreden uit voort zal komen, kunt zelfs u, met uw beperkte inzichten in oorzaak en gevolg, wel narekenen. Wat schuilt hier nu echter?

Men baseert zich op het kerkelijke gezag. Het kerkelijke gezag treedt op als draagster van het staatsgezag, t.m. in Spanje. Nu zegt de kerk echter, dat het gezag van die kerk op een andere wijze en met groter respect voor persoonlijke verantwoordelijkheid en vrijheid, tot uiting moet komen.

Dit impliceert niet alleen, dat men zich in Spanje zal moeten gewennen aan de z.g. Godsdienstvrijheid, die daar nog lang geen feitelijke werkelijkheid zal kunnen worden, zelfs indien men er al toe komt, wetten in deze zin uiteindelijk aan te nemen - maar ook de vrijheid van de eenling om zelf te denken, vanuit zich en niet noodzakelijke via door het gezag gestelde regels te reageren, te publiceren, zich te verenigen enz.

Deze algemene vrijheden zijn echter strijdig met het systeem, dat in deze staat heerst. Wat ontstaat er nu? De staat stelt, dat het noodzakelijk is 'n eventuele overgang naar grotere vrijheid slechts zeer geleidelijk en langzaam te doen geschieden. Men voelt zich, ondanks de besluiten van concilies e.d. volkomen gerechtigd een ieder, die deze vrijheid voor zich opeist, als een gevaarlijk revolutionair te beschouwen, die staat en kerk ten onder dreigt te richen.

Wij mogen aannemen, dat voor velen in het land, vooral degenen, die plaatsen van macht en verantwoordelijkheid bekleden, deze motivering zodanig van kracht is, dat alle daaruit voortvloeiende maatregelen vanzelf "goed" zijn. Vanuit het standpunt van degenen, die in Spanje een meer zelfstandig denken en handelen begeren en ook vanuit het standpunt van de christenen, die buiten Spanje leven, zal een dergelijk standpunt en de daaruit voortvloeiende gedragslijn echter "slecht" of "verkeerd" zijn. Al zegt men dit ook maar, omdat het gezag het vervullen van beloften vertraagt, na beloften in die richting gedaan te hebben.

Een oordeel uitspreken op grond van de argumenten van de

beide partijen alleen zou geen zin hebben. De vraag moet dus allereerst luiden: Wat zijn de feiten?

Indien er grotere vrijheid in Spanje moet ontstaan, zo zal dit nimmer maatschappelijk en economisch mogelijk blijken, zolang de huidige staatsvorm gehandhaafd blijft. Zoals een geestelijke vrijheid niet te rijmen is met de vorm van kerkelijke symprematie, die daar nu nog bestaat. Beide partijen handelen "Goed" of "Slecht", zoals men het daar wil stellen, omdat zij uitgaan van een behouden van zoveel mogelijk der nu bestaande waarden.

Indien een kuiken uit het ei moet komen, zal het de dop, waarin het zover is gekomen, moeten doorbreken. De natuur erkent dit en geeft daarom de jonge volgens zelfs een "eitand", een uitsteeksel op het snveltje, waardoor het jonge dier ook in staat is om de dop te verbreken. De jonge vogel zal het nieuwe, grotere leven niet kunnen betreden, zonder de schaal te breken.

Maar deze eischaal is juist de bestaande vorm van leven en kan dus vergeleken worden met de bestaande staatsvorm, staatkundige, economische en religieuze opvattingen. Leven is alleen mogelijk, indien hetgeen zich ontwikkelt binnen het ei, ook in staat wordt gesteld, een groter en ander bestaan te aanvaarden en daarbij de eens noodzakelijke en beschermende schaal achter zich te laten.

Een eischaal kan niet zelf spreken en denken. Maar datgene, wat in maatschappelijke en godsdienstige ontwikkelingen die rol vervult, heeft de mogelijkheid tot spreken en handelen wel. Het stelt: Ik ben de bescherming, zonder mij is het leven, de vrijheid, veel te gevaarlijk, ik ben dus niet tegen de vrijheid en het grotere leven, maar meen te mogen eisen, dat ik intact wordt gelaten.

Overigens geldt dit niet alleen voor Spanje, maar vormt het een van de grote problemen, die juist aan deze dagen eigen zijn. Wij kunnen zeggen, dat wij ook hier te maken hebben met een deel van een kosmische wet, dat in deze gevallen geformuleerd mag worden als: zolang groei kan bestaan, is er leven, waar de groei ophoudt, begint te sterven en komt de ondergang ras nader.

Al beseft men dit vaak, toch zal men geneigd zijn te stellen, dat de mensen natuurlijk moeten groeien en werken of sterven, maar dat een leer, een systeem, een staat, een norm gelijk zal moeten blijven. Vertaald in de termen van ons beeld betekent dit dus: ik ben voor groei, maar dan mag zij alleen binnen de eischaal plaatsvinden.

Te menen, dat dit mogelijk is, berust natuurlijk op een illusie. De feiten leren ons steeds weer, dat om in stand te blijven ook de mensheid en gemeenschappen voortdurend moeten "evolueren". Men mag zich dus niet alleen voortdurend aan nieuwe omstandigheden aanpassen, maar dient daarbij ook eigen denken, eigen reactie vermogen t.a.v. steeds meer feiten en erkenningen opvoeren.

Blijft een groep hierbij in gebreke, dan zien wij wel een gloriëtijd, waarin alles mooi lijkt, maar kort daarop zien wij het ras, het rijk, het geloof, ten ondergaan en de maatschappelijke waarde, hoe groot zij misschien ook waren, eenvoudig in het niet verdwijnen.

De waarheid, ook wanneer het gaat om de waarden en feiten

van heden, eenvoudig niet te vermijden is. Er zal iets nieuws moeten komen en dit nieuwe zal zich een weg moeten banen door al deze nu schijnbaar nog zo belangrijke beschermende waarden als het stabiliseren van de beurswaarde, het stabiliseren van de werkgelegenheid, het regelen van de agrarische belangen, het beschermen van de gelovigen tegen mogelijke ketterijen, het scheppen van een juist evenwicht in de politiek of tussen de handelsbehoeften en de capaciteit van de middenstand.

Schijnbaar zijn die dingen nu van groot belang. Maar men vergeet, dat hun belangrijkheid ophoudt te bestaan, zodra een redelijk gezonde maatschappij, een redelijk gezond geloof is ontstaan.

Ik ben zo vrij nu, vanuit een persoonlijk standpunt uitgaande en als mijn mening dus, te stellen:

De ontwikkelingen op velerlei terrein, zowel godsdienstig, wetenschappelijk en in het persoonlijk kennen en reageren van de mens, is in deze dagen reeds een kritiek stadium genaderd. Dit gaat bovendien nog gepaard met afwijkende kosmische invloeden, die weliswaar worden verwerkt en ondergaan, maar slechts zelden bewust worden beleefd. Dit alles wijst er op, dat dit een tijd van onontkomenlijke veranderingen is.

Dan moet ook de illusie worden prijsgegeven, dat een door dwang fixeren van vaste normen en waarden nog juist kan zijn. De vernieuwing kan alleen voortkomen uit een zich bevrijden, een achter zich laten door de mensheid van dat vele, wat haar tot op heden zo goed gediend heeft.

Zolang het jonge kuiken nog niet geheel gevormd is, heeft het het ei nodig, om daarin beschermd en gevoed te worden. Wat echter vandaag nog bescherming betekent, kan reeds morgen, wanneer het juiste stadium is bereikt, voor dat zelfde kuiken dodelijk worden.

Als wij alles, wat beschermend was tot op heden, "goed" hebben genoemd, zo zullen wij morgen bij een handhaven van die waardering "goed" noemen, wat voor de mensheid dodelijk is. Want de illusie van de meeste mensen is, dat een waarde gelijk moet blijven, wat er ook gebeurt. Ik meen echter, dat dit onjuist is. Alles verandert: de wetenschap verandert b.v. sterk. Men lacht nu b.v. om de dwangsheid - of ergert zich aan de dwaasheid - van degenen, die eens in belang van wetenschap en kerk meenden een terugtrekken te mogen eisen van de ontdekking, dat de aarde zich om de zon draait en dergelijke stellingen zelfs zondig, misdadig en onjuist noemden.

Toch hebben deze mensen hetzelfde gedaan als degenen, die nu blind blijven voor de ontdekkingen, eisen en normen van een nieuwe tijd. In het geciteerde geval weet nu een ieder, dat het toen zo schokkende en nieuwe concept, juist is. Maar in eigen tijd heeft men een dergelijk overzicht nog niet. En toch zal er ook in deze tijd een nieuw concept komen, o.m. t.a.v. de kosmische plaatsing van deze wereld en haar relatie tot de zon en andere sterren.

Ook deze ontdekking zal juist zijn en toch worden weggehoond - zo niet verboden. Men zal stellen, dat dit alles domheid, dwaasheid, ketterij is. Maar daarom is de ontdekking nog niet onjuist. Een aanvaarden aan deze nieuwe waarheid is evenmin op te houden als eens het begrip, dat de aarde zich rond de zon draait.

Degenen, die hun gehele leven hebben gewijd aan het prediken van de hedendaagse "rationele, gezond-wetenschappelijke" opvattingen of "het juiste religieuze begrip" zullen met alle middelen strijden voor al, wat zij goed heten en tot hun grote verbazing daarvoor slechts ondank en steeds toenemend geweld oogsten.

U ziet dus wel, dat wij dit onderwerp niet voor niets aangesneden hebben. Hierin ligt immers een verklaring voor vele dingen in de wereld, die anders onbegrijpelijk zouden zijn. Maar wij zijn allen net zo: ook wij menen, wanneer wij eenmaal een stelling hebben aanvaard, een ervaring hebben opgedaan, dat dit onaantastbaar en blijvend juist zal moeten zijn.

Ik neem het U niet kwalijk, dat ook U zo denkt, maar wil U hier toch wel even er op wijzen, dat het denkbeeld, dat iets op aarde werkelijk blijvend onaantastbaar en juist zou kunnen zijn, terwijl het uit menselijk denken of erkenning voortkomt, geen goede erkenning, maar in wezen een trotse verloochening is van de eindigheid van de mens en zijn wereld in de huidige vorm in de materie. Het is een ontkennen van de voortdurende ontwikkeling, die men in de natuur rond zich kan zien, het is daarnaast ook een ontkennen van alle door God gestelde waarden van een eeuwige kringloop, waaraan mensen, maar zelfs ook sterren, zich niet kunnen onttrekken.

Waar stilstand is, is ondergang. Dat leert ons de wet van oorzaak en gevolg. Wij mogen ons dus niet op het verleden blijven beroepen, maar zullen ons steeds een weg naar vernieuwingen moeten zoeken, door op een zo juist mogelijke wijze alle kosmische werkingen, maar ook alle op aarde kenbaar wordende veranderingen en vernieuwingen te aanvaarden.

Ik besef zeer wel, dat men ook in 'n vernieuwde wereld als mens niet geheel zonder illusie zal kunnen leven. Er zijn immers zelfs nu op aarde mensen, die anders weten, maar toch hun illusies blijven koesteren, terwijl wij ook in de geest, vooral in zomerland, vele voorbeelden van 't zelfde kunnen aantreffen.

Ook een vooruitstrevende en eerlijke mens zal zijn illusie blijven koesteren omtrent zichzelf, de toekomst, het leven. Maar hij zal zich toch steeds weer blijven afvragen: is dit nu ook van feitelijke waarde? Is het iets, wat wij terug kunnen vinden in de kenbare werkingen van al en wereld? Want ondanks de gekoesterde illusies zal een eerlijk mens zich toch blijven richten op de feiten, op de gebeurtenissen, die werkelijk plaats vinden. Dezen immers zijn voor hem de uitingen van een nog niet geheel erkende of misschien wel nog niet geheel te dragen werkelijkheid. Hij zal dit beseffen en zich daarom niet beroepen op de verklaringen, die mensen voor de feiten plegen te verzinnen zonder dat zij in wezen alle feiten, alle kenbare mogelijkheden en waarden omvatten.

Ik geef nu in dit verband kort enkele punten, waarvan U eventueel later de juistheid wel kunt controleren:

Reeds rond 7 maanden geleden stelden wij, dat in het nu komende jaar de werking van vulkanen toe zou gaan nemen. Toch is hiervoor geen voor de mens onmiddellijk kenbare reden te geven. Toch zal dit een oorzaak moeten hebben.

Indien wij waarnemen, dat een bepaalde reeks van natuurverschijn-

selen

veel sterker dan normaal op de voorgrond gaat treden, zo is dit een gevolg en mogen wij aannemen, dat dit het gevolg is van een waarschijnlijk tegengerichte invloed, die eveneens van de norm is afgeweken.

Bezien wij de toekomst, zo zien wij niet allen revolutie en een steeds toenemende neiging tot dictatoriaal optreden en denken, maar zien wij vooral ook - en met de beste bedoelingen gevoerd - acties, die een feitelijke verwerping inhouden van allerhande bestaande erkenningen, principes en zelfs geloofswaarden. Ik zie dit overigens als een opbouwen van uiterlijke coulisen, omdat men met de innerlijke werkelijkheid geen raad meer weet.

Wanneer dit gebeurt, zal ook hiervoor weer een aanleiding moeten bestaan, want niets gebeurt zonder meer. Wanneer wij b.v. in de komende dagen opnieuw horen van grote branden en grote brandschaden, terwijl gasexplosies plaats vinden, opnieuw enkele schepen in brand gaan, dat er weer een vliegtuig explodeert en in een fabriek in de buurt van Baltimore ternauwernood een grote ramp voorkomen kan worden, dan zullen wij toch moeten begrijpen, dat dit alles niet zo maar, zonder enige aanleiding of reden opeens overal kenbaar wordt. Er moet dus een tegenwaarde bestaan.

Nu kan ik natuurlijk trachten het geheel te rationaliseren, maar zal dan te zeer mijn persoonlijke argumenten, belevingen en denkwijzen mee laten spreken. U moogt er wel over nadenken, ik stel echter mijn conclusies en visie hier zonder meer:

De onevenwichtigheid onder de mensheid neemt toe. Het resultaat daarvan zal kenbaar worden in een toenemende onevenwichtigheid van de menselijke bereikingen en werken, maar zelfs ook in de gehele aarde. Ik zie hierin een wisselwerking, waarbij sprake is van geestelijke krachten of gedachtenkracht, optredende t.a.v. de materie en zich uitende in reacties der reeds in de materie bestaande energie.

Roeksen van branden en explosies, die verwacht mogen worden, zouden vooral voort kunnen vloeien aan een steeds toenemend gebrek aan vermogen of wil tot concentratie. Ik meen, dat een te weinig gedefiniëerd en bewust werken en reageren van de mensen voor het merendeel van deze rampen aansprakelijk kan worden gesteld.

Ten laatste stel ik nog, dat de neiging tot dictatuur en evenzeer de neiging om alles buiten eigen standpunt zonder meer te verwerpen en af te wijzen, zal voeren tot vele politieke beroeringen in het komende jaar. Dit is vooral te wijten aan een steeds toenemend wantrouwen tegen of wanhopen aan eigen wezen en waarde.

Ik stel dan ook, dat het grootste deel der verschijnselen, die op aarde kenbaar gaan worden, evenals van vele voor mensen toch wel aangename dingen - want die zullen eveneens plaats vinden - niet geweten mag of kan worden aan enkelingen, maar eveneens moet worden gezien als een reactie op de gedachtenkracht van de mensheid over de gehele wereld. De uitstraling van de mensheid in deze dagen is volgens mij bepalend voor de optredende reacties van allerlei aard.

Verandert men de waarde van het menselijke denken, dan zullen noodgedrongen ook de stoffelijke reacties, zelfs die van de aarde, zich wijzigen.

Ik baseer dit niet alleen op oorzaak en gevolg, maar zie het eveneens als een uiting van de wet van gelijkblijvende velden en de wet van compensatie.

Reeds in dit jaar, zoals in de komende 3 à 4 jaren, zie ik verder het mirakuleuze sterk tot uiting komen. Dit meen ik te mogen verklaren uit het onvermogen van de doorsnee mens om buiten eigen denkkader en eigen methode van redeneren te reageren en waar te nemen. Men heeft weliswaar de mogelijkheid de natuurlijke achtergronden van de "mirakelen" te zien, maar zou daarvoor eigen gekade regeltje tenzij moeten stellen. Wat mij tot een volgende konklusie voert:

Naarmate de mens engere lijnen en beperkingen t.a.v. eigen vrijheid van denken en zelfvermoeven gaat stellen, zal hij eigen bewustzijn en waarnemingsvermogen eveneens gaan beperken, waardoor er op bepaalde ogenblikken voor hem meer onverklaarbare en afwijkende feiten voorkomen. Zijn zoeken naar een steeds grotere innerlijke stabiliteit binnen eigen wezen zal juist door deze beperkingen, de aanleiding zijn tot een steeds sterker wordende verstoring van de stabiliteit van de waarden, die hij buiten het ik poneerde.

Ten laatste de wet van de "wisselende dimensies". Dit klinkt erg ingewikkeld, maar u weet, naar ik meen, allen wel, wat een dimensie is. Nu gaat het, zover het de mens op aarde betreft, hier niet om een fantastisch spel van zelf veranderende afmetingen of zelfs werelden. De verklaring is eenvoudig:

Wanneer wij lengte en breedte van een bepaald stuk even groot maken, kunnen wij niet meer zeggen, wat nu eigenlijk de lengte of de breedte is. Indien wij de waarde van dat, wat wij breedte noemden, vergroten, tot het meer is dan wat tot dan toe lengte was, zal dit laatste verder als breedte of diepte worden aangesproken en gezien.

De voor ons nu belangrijkste eigenschappen van deze wet zijn op dit verschijnsel gebaseerd. Er wordt n.l. gesteld: Aangezien de enige gefixeerde waarde in de kosmos God is, zal elke waarde op zich voortdurend groeien of afnemen en zo haar betekenis t.a.v. andere waarden wisselen.

Zo kunnen verhoudingen ontstaan, waarbij zuiver geestelijke of zuiver stoffelijke, zuiver verstandelijke, of zuiver intuïtieve waarden de maximale nadruk in het leven krijgen, zodat de beschouwing en voorstelling van de mens bepaald zullen worden door datgene, wat zich voor hem op het ogenblik als "lengte", als belangrijkste waarde toont.

U bemerkt dus, waarom het gaat: De mens benoemt de dimensies zogoed als de werkingen en mogelijkheden in zijn leven. Maar naarmate zijn eigen standpunt of de waarde van een van die dimensies zich wijzigen, zal hij met dezelfde namen andere dimensies bedoelen. De dagen van nu geven vele voorbeelden hiervan. Stellen wij de feiten van een bepaalde werkelijkheid neutraal, zonder meer, dan zullen er mensen zijn, die dit niet aanvaardbaar vinden. Zij benoemen alles door een vergelijk te maken. Wat nog wel begrijpelijk is: hoe kan ik immers een dimensie benoemen, wanneer er geen 2 de lijn, dimensie, is, om een vergelijk en dus een definiëren mogelijk te maken. Dit is natuurlijk aanvaardbaar. Maar hoe wordt het nu, indien alle mensen of groepen een andere waarde als "2 de of vergelijkende "dimensie" willen gebruiken?

Dit zien wij op het ogenblik zeer vaak. De ene mens is b.v. zeer sterk aan tijd gebonden. Tijd is voor hem de belangrijkste waarde van het bestaan. Hij zal dus alles in het bestaan alleen of steeds mede berekenen aan de hand van de tijd, die het kost. B.v.: Hij ziet een toneelstuk en stelt niet: het stuk was goed, maar: het stuk duurde 2 uren. Het was wel goed.

De waarderungen in het leven worden in dezelfde termen uitgedrukt. als b.v.: 5 minuten is het mij wel waard, maar geen 10. Anderen denken in geld en stellen: of het nu een uur duurt of 2, dat hindert niet. Maar het mag hoogstens fl. 5.- kosten. Fl. 10.- is mij te veel.

Toch zijn deze dimensies geen zuiver emotionele waarden; het zijn wel degelijk waarden, die men nodig heeft om het leven te kunnen omschrijven en bepalen, terwijl dergelijke waarden de mogelijkheid scheppen, bepaalde gebeurtenissen daarin te omschrijven. Daar mensen deze waarden zelden afzonderlijk beseffen en kennen, zullen zij meestal meerdere van dergelijke waarden samentrekken. Dit heeft tot gevolg, dat er geen algemeen geldende benoeming van deze dimensies gebruikelijk is. Al kunnen wij dus geen naam geven aan de verschillende afmetingen, die in het menselijke leven belangrijk zijn, zo kunnen wij toch wel de wet begrijpen, waarin wordt gesteld, dat dergelijke waarden in betekenis t.a.v. elkander steeds veranderen en zo elkanders functies overnemen.

Je kunt dus stellen, dat de nadruk in het leven op een gegeven ogenblik zal verschuiven. Voorbeeld: vandaag ligt de nadruk o.m. op productiviteit - wat een tijdswaarde is. Is de productie echter te snel opgevoerd, dan zal als gevolg hiervan vrije tijd toegaan nemen en zal het besteden van deze vrije tijd 'n probleem worden, dat de productie als probleem gaat overheersen. Dit zal tot uitdrukking komen, doordat men steeds meer nadruk gaat leggen op vrijetijdsbesteding, wat dus een - zij het anders gerichte - vorm van productie wordt, of zal de nadruk van productietempo gaan verleggen in de richting van zorgvuldigheid en afwerking. Men beleeft dus opeens een ander deel van de levenswaarden als het meest belangrijke - als de lengte, zou je kunnen zeggen.

In deze dagen is de waardering nogal eenzijdig. Hierdoor valt de nadruk sterker op bepaalde waarden, dan een mens verwerken kan. Ligt de nadruk op het "snel" bouwen, dan zal het gewenste tempo niet worden gehaald, maar zal de kwaliteit van het gebouwde wel zeer sterk lijden onder de haast, waarmee men bouwt.

Elders ziet men de langere termijn als het enig belangrijke en stelt b.v. nu reeds te moeten zorgen voor het jaar 2000. Op zich is het wel aanvaardbaar, maar meestal blijkt, dat men, door te denken in dergelijke lange termijnen, de eenvoudige problemen van 5 of 6 maanden, die in het alledaags leven toch even belangrijk is, niet meer kan overzien. Hierdoor zal de arbeid op de lange termijn bovendien steeds meer een kwetie van illusie worden. Men streeft zoz er naar de verre toekomst, dat men aan de problemen van het heden eenvoudig niet meer toe komt. Dit verandert de problemen steeds weer, waardoor zelfs degene, die alleen werkt met zijn illusies over een verre toekomst, zich steeds aan zal moeten passen.

Met deze voorbeelden is, naar ik meen, wel duidelijk geworden, wat deze wet van verschuivende dimensies voor de mens betekent.

In dit verband is het probleem van deze dagen het volgende: Er zijn vele mensen, die niet in staat zijn, hun benoeming van de waarden los te zien van de waarden zelf. Het gevolg is, dat zij, door hun vasthouden aan bepaalde theorieën, menen, dat de lengte nog steeds het belangrijkste in het leven is, terwijl wat zij nog lengte noemen, al lang tot breedte is geworden.

Misschien lijkt het u niet zo erg belangrijk, wanneer de waarde, die eens in het leven de hoogste genoemd mocht worden, nu tot de diepte is geworden. Maar er is een verschuiving van waarden aan verbonden, die toch wel erg belangrijk is, zelfs voor het innerlijke leven. Stel dat de hoogte het beeld van God was, een levensleer. Deze was onpersoonlijk en kon alleen als algemeen geldend worden beschouwd. Nu echter verschuift de waarde naar het persoonlijke vlak en wordt diepte, die meer de innerlijke reactie en eigen verantwoordelijkheid van de persoon in zal houden. Je zou hier b.v. kunnen zeggen: de hoogte is exoterisch, terwijl de diepte esoterisch is. Weigert men deze verandering van waarden te beseffen, dan zal men waarden, die in wezen slechts esoterisch kunnen worden benaderd, nog steeds proberen te beheersen door externe maatregelen. Ik stel nu:

De toenemende strijdigheid tussen het menselijke gedrag en de menselijke waarden als geloof of rede kan alleen verklaard worden uit een verschuiven van de voor de mens belangrijke dimensies van het leven, die echter door de mensen nog niet aanvaard of gerealiseerd wordt.

Men leeft in een wereld, waarin de verhoudingen steeds anders liggen, dan men zich deze kan voorstellen. Het resultaat is een toenemend konflikt voor het ego. Wat voor het ego geldt, zal voor de massa eveneens gelden. De onrust van de massa, die in de komende jaren overal zeer groot zal zijn, is te wijten aan het enerzijds hanteren van beelden en idealen, die nog op de oude, nu niet meer overheersend belangrijke dimensies van het leven berusten, terwijl het leven zelf reeds andere waarden als het belangrijkste stelt.

Ik verbind aan dit alles nog een meer geestelijke konklusie, waarvan ik mij bewust ben, dat zij slechts zijdelings in het onderwerp thuis kan horen. Ik wijs U op 't volgende:

Bewustwording in de mens berust op het steeds weer achterlaten van het bereikte, om vandaar uit het nieuwe te zoeken en te vinden. Bewustwording is een proces van bewetning, verandering. Indien de mens bewustwording fixeert in begrippen, zal hij hierdoor zijn mogelijkheid tot bewustwording verminderen en zelfs doden. De energie, die normalerwijze voor bewustwording en het verzamelen van geestelijke krachten in hem aanwezig is, zal hij dan op een ander terrein projecteren. Dit brengt de mens er toe steeds meer anderen te willen regeren.

Een voorbeeld van dit laatste is het optreden van de provo's, die trachten de gehele bestaande orde aan te tasten. Enerzijds kunnen wij hier stellen, dat dit aanvaardbaar is, daar de openlijk heersende orde niet meer strookt met de feiten. Aan de andere kant zien wij, dat ook deze mensen nog geen voldoende nieuwe wijze van bewustwording zoeken en hierdoor niet in staat blijken in zich de vernieuwing door te maken. De energie, die daarvoor bestemd is, wordt nu uitgeleefd in het z.g. provoceren van anderen.

Kentekenend voor de situatie in deze dagen is daarbij wel, dat deze jongelui over het algemeen weigeren de werkelijke verantwoordelijkheid, die zij t.a.v. zichzelf en de wereld hebben, te beseffen op andere wijze dan door een aanvallen, een provoceren, dat in de meeste gevallen negatief is. Iets dergelijks zien wij, zij het op steeds andere wijzen, overal plaats vinden.

Geloof en handhaving van geloof wordt eveneens steeds moeilijker te hanteren. Voor velen immers dient geloof een erkennen van een letterlijke waarheid te zijn. De geloofsvormen, de religies, zullen zich van een letterlijk waar zijn van hun geschriften en leerstukken echter steeds meer distantiëren door middel van een voor de leek zeer verwarrende wijziging van exegese. Het gevolg is een innerlijke strijd, waar de mensen aan de ene kant wel de noodzaak tot een nieuwere beleving van de godsdienst zien, maar aan de andere kant daaraan geen uiterlijke vorm meer weten te geven en zo ofwel een steeds groter deel van hun bestaan los gaan zien van God, dan wel een steeds grotere innerlijke strijdigheid ontdekken tussen geloof en de voor hen mogelijke - en noodzakelijke - praktijk van het leven. Want men herhaalt ook nu nog steeds dezelfde woorden, maar kent dezen een geheel andere waarde toe, waarbij echter de persoonlijke reactie steeds steker op de voorgrond komt te staan t.a.v. het "leergezag".

Vorandert de mens innerlijk mee, zo zullen de verwarringen van deze tijd op zijn geestelijk leven weinig of geen invloed hebben. In alle andere gevallen treden steeds meer innerlijke conflicten op en zal men een toenemende projectie van het eigen ik en eigen stellingen - niet praktijken - in de wereld eisen. Dit heeft tot gevolg, dat waanbeelden en astrale projecties voor steeds meer mensen de plaats in gaan nemen van het werkelijke contact met God en de innerlijke erkenning van hogere waarden.

De innerlijke, de geestelijke strijd van deze tijden gaat tussen de ware innerlijke Godserkenning en de uiterlijke, maar innerlijk niet zo goed te verwerken, stellingname. Ik besluit daarom mijn onderwerp met de opmerking: In deze tijd is stellingname alleen verantwoord, wanneer zij niet op externe - of door anderen vastgestelde - waarden en normen voortkomt, maar voortvloeit uit de eigen innerlijke gevoelens van verbondenheid met God. Dan zal elke actie en reactie, elk uitoefenen van invloed of zich onthouden van dit beïnvloeden van anderen, voor het ware ik een uitdrukking van het goddelijke blijven. De wereld is dan in een erkende staat van flux, waarbij het werkelijke rustpunt voor de mens God is. Hierdoor zal de mens overal, waar de mogelijkheid daartoe voor hem aanwezig is, God waarlijk kunnen openbaren. - Of, indien u aan deze formulering de voorkeur geeft: Zal God zich door de mens kunnen openbaren.

Zolang men echter op uiterlijkheden zich baseert, zal men niet alleen het innerlijk contact met God te loor zien gaan - wat op zich reeds erg genoeg is - maar zal men steeds meer elke vorm van werkelijk contact met God als een duivelse, verwerpelijke waarde gaan zien. Het gevolg zal o.m. zijn, dat er in de komende jaren weer heel wat heksenjachten gehouden zullen worden. Juist dezen zullen het meest kenbare bewijs vormen van een stilstaande bewustwording, een steeds afnemen van het werkelijke contact met God en de innerlijke waarden.

Daarom nogmaals: Mensen, weest vooral verdraagzaam. God in U kan spreken. Die God waar maken vanuit jezelf is het hoogste, wat je kunt doen. Probeer echter nooit te zeggen, wat God voor een ander zou moeten zijn. Want juist dan tel je tussen jezelf en de richtende werkelijkheid, de ware kracht, astrale projecties en zal een verval kunnen ontstaan, omdat men zichzelf dan niet meer in waarheid kan ontplooiën.

Indien U vragen te stellen hebt, kunt U het nu doen.

x U sprak over het behoud van alle krachten. Vroeger heeft U wel eens gezegd, dat er toch "lekken" zijn. Impliceert dit het bestaan van een ander heelal?

- Dit is geheel juist. U doelt op het z.g. lek naar het z.g. "spiegel of tegen al", waarin de energie, die niet meer kenbaar terugkeert in een andere vorm - wat een zeer gering percentage van elk omzettingsproces is - terechtkomt. Het langzaam afnemen van de beschikbare energie in dit al voert dan tot stasis, maar gelijktijdig zal, wanneer de stilstand bijna bereikt is, in dit spiegelal zoveel energie zijn, dat, wanneer hier de duisternis intreedt, daar het licht begint te schijnen. Op het ogenblik, dat hier alles stilstaat, begint daar dus weer de explosie, die het begin is van de schepping.

U ziet het: een soort perpetuum mobile. Mensen hebben dat nog nooit voor elkaar kunnen brengen, maar God sprak en er was er één.

x Is dit lekverlies konstaterbaar?

- De wetenschap heeft haar inderdaad gekonstateerd, maar kan het dus niet verklaren. Nu men echter de antimaterie heeft ontdekt, wordt een verklaring gemakkelijker. Men zal ontdekken, dat tussen de normale en de antimaterie een neutrale, - dus niet geuite - vorm van materie en energie zal kunnen bestaan, die t.o.v. haar eigen kwaliteiten. maar dan alben t.a.v. deze eigen kwaliteiten, op alle losse energie en alle in haar bestaande vorming van massa reageert, zoals normale materie dit pleegt te doen, zonder daarbij echter een contact met materie of antimaterie te kunnen verdragen. Er is hieraan nog veel meer verbonden. Wij zullen daarop niet ingaan, omdat het ons te ver van ons huidig onderwerp af zou voeren.

x Indien het doen van het goede inhoudt, dat wij ook het kwade tot stand brengen en omgekeerd, kunnen wij evengoed het kwade doen.....

- U vergeet hierbij, dat een persoonlijke keuze voor wat men het kwade noemt, tevens een kiezen betekent voor iets, wat het ik isoleert van de rest van de wereld - schuldbesef e.d. - zodat de belevingswaarde der wereld voor U kleiner wordt. Voor u persoonlijk is en blijft het daarom belangrijk, dat U het goede doet. T.a.v. het geheel en de reacties, die u zelf vanuit dit geheel kunt verwachten, is het goede echter niet bepalend.

Wanneer ik het goede doe of tracht te doen, zo heeft het geen zin het alleen te doen om de gevolgen, die men daarvan verwacht, daar dezen niet berekenbaar zijn. Doe het goede, omdat het voor U een uitdrukking is van uw gevoel van verbonden zijn met God. Dit is een zeer kostbare persoonlijke beleving en waarde, die voor eigen bewustwording van het grootste belang is.

Indien men echter stelt, dat men door goed te doen ook in

in de wereld het goede noodzakelijk tot stand zal komen, vergist men zich. Want door het "goede", dat men doet, zal men tevens het tegengestelde kenbaar maken. U begrijpt het niet? Stel het dan eens zo: Wij kunnen stellen, dat het ongelukkig is, dat een bepaalde dame een oude vrijster is gebleven. Aan de andere kant kan men stellen, dat een bepaalde man hierdoor waarschijnlijk voor zeer veel ellende in het leven gespaard is gebleven. He. Nu begrijpt U mij wel!

Dit voorbeeld is natuurlijk maar een grap. Maar denk eens even na: Voor de dame in kwestie zou huwen "Goed" kunnen zijn, zelfs als zij niet al te veel voor de man voelt, omdat zij het als 'n verplichting van haar vrouw zijn ziet, te huwen en kinderen voort te brengen. Vanuit haar standpunt doet zij dus het "goede". Maar voor de man in kwestie - en waarschijnlijk ook wel voor haar kinderen - kan hieruit veel "kwaads" voortkomen.

Er is dus een groot verschil tssen een persoonlijk het goede doen en een verwachten van het goede als een onpersoonlijke waarde in de weeld als gevolg van het goed handelen. De mensen maken deze fout steeds weer, daar zij aannemen, dat de wereld de dingen moet zien, beleven en volbrengen, zoals zij dit Goed noemen en zelf doen. Maar dat is niet waar.

U doet het goede. Hierdoor ontstaat voor een ander echter bijna zeker iets, wat voor die ander het kwade mag heten. Men veroorzaakt altijd weer gelijktijdig met het gewenste ook het niet gewenste. Doet men iets, wat volgens eigen besef kwaad is, zo is het bijna zeker, dat er voor iemand anders iets goeds uit voort zal komen.

Dit is een evenwicht, dat wij niet aan kunnen tasten. Wat wij echter wel aan kunnen tasten, door tegen ons besef van het goede in te gaan, is ons innerlijk verbonden zijn met het hogere. Indien alle mensen voortdurend en oprecht het goede willen, daarbij uitgaande van God, zal hierdoor volgens de huidige normen nog geen vrede en geluk op aarde ontstaan. Maar er zal in de mensen wel geluk en vrede heersen. Zij zullen in hun persoonlijke beleving boven de waarden komen te staan, die nu als kwaad of goed worden gezien. De problemen blijven bestaan, maar hun belangrijkheid gaat ten onder in het grotere besef van een grotere beheersing ook, die de mens heeft verworven.

Denk maar eens aan een trap; een kind dat nog klein is, zal met het beklimmen van elke trrede veel moeite hebben. Iemand, die volwassen is, zal zonder moeite meerdere treden tegelijk nemen. Dit is geestelijk eigenlijk ook zo: Wat eens veel moeite kostte, zal de geestelijk volgroeide geen enkele moeite meer opleveren.

Dus kun je stellen, dat door steeds "goed" te doen, voor jou de wereld een ander aanzien krijgt, terwijl voor anderen de wereld haar aanzien blijft behouden. Jij zult steeds meer de eeuwigheid en God vinden in alle dingen, maar voor anderen blijven de oude problemen nog net zo goed bestaan en in de zelfde vorm van eens.

Of, om het anders te stellen: de wet van compensatie blijft werkzaam, maar zal voor het ik niet meer zoveel betekenen en geen strijdigheid meer inhouden.

Ik hoop, dat u dit nog eens zult willen overdenken. Daar er geen vragen meer zijn, zullen wij het eerste deel van de avond hier beëindigen. Ik dank U voor uw aandacht en hoop, dat deze zoveelste belichting van het probleem van werkelijkheid en illusie u weer iets nader heeft gebracht tot een begrijpen van uzelf en ook voor de vreemde onrechtvaardigheden, die men in de wereld steeds weer tegen komt.

Goeden avond.

-o-o-o-o-o-

Goeden avond, vrienden.

Er zijn op het ogenblik weer verschillende werkingen in de wereld, die voor ons interessant worden, omdat zij de weerkaatsing zullen zijn van kosmische invloeden. Er zijn op het ogenblik b.v. verschillende invloeden werkzaam van wat wij de rode straal noemen. Deze werkt wel zeer sterk op de mensen in en zal voor hen dan ook vaak een zekere ongedurigheid en hartstochtelijkheid tot stand brengen. Daarnaast zullen hierdoor ook onbeheerstheden en ongevallen in de wereld onder deze werking sterk toenemen.

Voor degenen, die zich afvragen, hoe dit de komende tijd zal gaan, zou ik - inplaats van over esoterie te spreken - hier over enkele eenvoudige aanwijzingen willen geven.

De komende maand, de maand mei dus, zal in vele opzichten voor u kalmer en vaak ook vervelender worden, dan de tijd tot nu toe. Het jaar bracht de meesten van u immers reeds vele spanningen en moeilijkheden. Dit zal wat af gaan nemen.

Vergis u echter niet. De rode invloed, die op het ogenblik zeer sterk is - de aarde staat bijna in het focus - zal in de eerste dagen van mei en ook de laatste dagen van mei u bijzonder veel moeilijkheden bezorgen. Dat betekent, dat U niet alleen voorzichtig zult moeten zijn met vuur, chemicaliën en in het verkeer, maar ook dat u - en dit is veel belangrijker - op zult moeten passen, dat u in die periode niet spontaan ruzie maakt. Want er is een neiging tot strijd, tot misverstanden aanwezig.

Wanneer mei ten einde gaat, zal de rode invloed nog wel even blijven door werken, maar wordt - gelukkig - de invloed van het gouden licht bizonder sterk merkbaar. In dit gouden licht zal men de dingen anders gaan zien. Ook in de wereld zullen wij dan bemerken, dat de uitbarstingen van ongehoerste ergernis, die de laatste tijd overal zo fel naar voren traden, plaats zullen gaan maken voor pogingen om iets te doen.

Nu zal dit handelen in vele gevallen niet zonder gewelddadigheid verlopen, want het is nu eenmaal geen tijd, waarin zachte maatregelen en geleidelijke ontwikkelingen mogen worden verwacht. Maar aan de andere kant zal men, juist door de directe acties, meer begrip voor elkander leren opbrengen.

In de tijd, dat het gouden licht overheerst, zullen zeer vele mensen - die daarvoor rijp zijn - ook nieuwe inzichten verwerven in eigen wezen en het leven als geheel. Dit duurt tot einde juni begin juli.

Tegen augustus zien wij een sterke blauwe invloed optreden, die wat meer bezinning brengt en bij velen aanleiding zal zijn tot een meer introvert gedrag. Daarnaast belooft deze periode een aantal van interessante wetenschappelijke ontdekkingen.

Deze invloed op zich is echter niet zo aangenaam, als zij zou kunnen zijn, omdat zij al snel combineert met rood licht, een zeer fel rood licht, dat dan rond 3 à 4 maanden zijn kracht behouden zal.

Dit laatste houdt in, dat de maanden september, oktober en november wel eens maanden zouden kunnen zijn, waarin men zich zeer veel zal ergeren, waarin allerhande minder aangename en onverwachte dingen gebeuren, terwijl zich spanningen aankondigen, die het einde van het lopende jaar zullen gaan beheersen.

Deze spanningen zullen rond december waarschijnlijk zeer groot zijn geworden, ofschoon wij dan niet allen te maken zullen hebben met een hernieuwd optreden van het blauwe licht, maar zelfs een korte tijd het witte licht zullen zien werken.

Dit witte licht treedt op tussen 4- 5 december en 15 -16 december. In die periode moeten wij rekening houden met grote en magisch levende krachten, die een aanmerkelijke versnelling en verheving van alle oorzaak en gevolg werkingen met zich brengt. Voor menigeen zal dit wel betekenen, dat de kerstdagen niet zo erg rustig zullen zijn:

De ontstane spanningen zullen, na het wegvallen van het witte licht, wel op elk terrein tot uiting komen en het begin van het nieuwe jaar zal daarom gekenmerkt worden door de korte, felle en vaak gewelddadige ontwikkelingen, die in de periode van wit licht ontstonden. Dit zal op het terrein van politiek, economie, religie e.d. voeren tot ernstige strijd.

Wanneer je dit zo vertelt, vragen de mensen zich wel eens af, waarom al die krachten er eigenlijk zijn. Want de mens gaat, zo zegt men dan, in zich toch het innerlijke pad, men tracht in zich God te vinden en vanuit zichzelf te werken met de krachten, die God de mensen geeft.

Men vergeet bij dit alles echter al te vaak, dat de mens op de wereld leeft om te leren. De afwisselingen van de werking der stralen kan dan ook worden gezien als de afwisseling van de verschillende lesuurtjes op een lesrooster.

De nadruk zal in deze tijd voornamelijk komen te liggen op het bevorderen van zelfbeheersing, het vermijden van en voorkomen van zelfmisleiding met daarnaast het erkennen van de vrijheid van anderen, zowel als een bewust en volgens eigen inzicht leven vanuit eigen verantwoordelijkheid in volle vrijheid.

De werkingen, die ik U noemde, zullen daartoe ongetwijfeld zeer veel bijdragen. Nu is het niet prettig, wanneer je als mens te horen krijgt, dat er b.v. opeens vele gewelddadigheden van grotere omvang los gaan breken in Afrika. Maar zo heel erg is dat nu ook weer niet: vroeger is het daar ook zo geweest, alleen hoorde men er toen wat minder over.

Zoals het misschien voor velen onaangenaam zal zijn te moeten horen, dat er in z.-Amerika een grote aardbeving plaats vond. Maar alweer: het is niets nieuws, het gebeurde eerder.

Laat ons daarom met de uiterlijke verschijnselen maar niet al te veel bezig houden. Het is het proces, dat zich in onszelf afspeelt, dat voor u belangrijk is. En indien u mijn mening zoudt vragen, zo zou ik stellen, dat volgens mij dit de tijd is, waarin de wijzen van de dwazen worden gescheiden.

Voor de dwazen volgt uit dit alles een toenemende zelfmisleiding, een toenemend afwijzen van de wereld en zelfs - al beseft men dit waarschijnlijk dan zelf niet - van God en de goddelijke kracht, die in de mens optreedt.

Voor de wijzen is er echter een steeds meer bewust aanvaarden van de verschillende goddelijke krachten en facetten, die gezamenlijk de wereld voor de mens uitmaken. Ik meen, dat deze aanvaarding eveneens inhoudt, dat er in vele mensen nieuwe krachten ter beschikking komen. Krachten die bij elke mens weer wat anders tot uiting komen.

Men denkt in dit verband vaak aan kunnen magnetiseren, helderziend of helderhorend worden. Maar zo eenvoudig ligt het niet. Dit zijn nu eenmaal dingen, waarnaar men als mens pleegt te verlangen, maar die men nooit verwerft op de wijze, waarop men ze begeert. Wat wel waar is: wanneer een bepaalde straal op de mensen inwerkt en de mens deze geestelijk kan verwerken, zal de betekenis van de straal in de wereld voor deze mens zich wijzigen. Zij wordt niet alleen meer een dominantie van de mentaliteit, een beheersen van bepaalde reacties van de mens, maar uit zich voor een dergelijk mens eerder als een vorm van kracht, waardoor zijn besef van harmonie en innerlijk juiste wegen en waarden eenvoudiger gevonden kunnen worden.

In de afgelopen tijd, rond 1963, was er een periode, waarin op aarde buitengewoon veel mensen zijn verhuisd. Niet van de ene straat naar de andere, maar naar andere landen, andere continenten zelfs. Opvallend was, dat men probeerde daarbij aan een soort zendingswerk te doen. Dat vindt zowel vanuit het westen naar het oosten plaats als omgekeerd. De zendingsdrang bleek in die dagen echter niet meer hoofdzakelijk uit te gaan van een bepaalde godsdienstige instelling of een bepaald stelsel, maar had meer te maken met een pogen als mens de medemensen te mogen helpen.

In geestelijk opzicht zal deze beïnvloeding herhaald worden tussen 1967 en 1968. Het is zeer waarschijnlijk, dat de dan inwerkende geestelijke krachten een soortgelijke migratie tot stand zullen brengen. Er zullen rond deze tijd zeer vele mensen zijn, die zich opeens geroepen voelen naar andere plaatsen te trekken, zich bezig te houden met andere groeperingen, zich aan te passen aan andere landen en andere gebruiken.

Ik geloof, dat zij daarin dan ook de krachten van 'n zijn en zelfkennis, die in deze tijd geleerd worden, tot uiting zullen aan brengen. Want wanneer je eenmaal met een bepaalde straal harmonisch bent geworden, zal de kracht van die straal voor jou voortdurend werkzaam blijven. Wij kunnen ons daarvan niet afmaken door eenvoudig te stellen, dat wij deze straal wel - góne echter niet wensen te ondergaan.

Gods openbaring is een compleet spectrum. Vanuit dit spectrum kunnen wij door onze eigen wil of oordeel geen enkele kleur of tussentint uitschakelen. Indien wij echter bereid zijn te leren, zullen wij in elk deel van het goddelijke licht een persoonlijk besef verwerven, een nieuwe mogelijkheid. Dit vooral zijn de mogelijkheden, die ik in de komende dagen zo belangrijk acht.

In dit verband kan ik wel zeggen, dat voor de meesten van u de komende maand innerlijke conflicten zal brengen, zover dezen nog niet aanwezig zijn. Wanneer men er in slaagt deze invloed van het rode licht in zich te verwerken op redelijk harmonische wijze en niet meteen de gehele wereld b.v. gaat awallen of veroordelen, dan zal men hierdoor alleen reeds grotere kracht en rijping verwerven. De fase aan het einde van de maand kan dan voor vele mensen niet alleen meer een stijging van energie in stoffelijke zin betekenen, zo zal ik de geestelijke krachten beïnvloeden en voeren tot een sneller denken, een innervallen van tot nu toe schijnbaar geheel differente beelden en erkenningen tot een geheel.

Daar ook blauw licht en gouden licht op komst zijn, kunnen wij wel aannemen, dat bij vele mensen het innerlijk bewustzijn zowel als het uiterlijke besef aanzienlijk vergroot zullen worden. In het gouden licht zal de mens bovenal harmonisch moeten zijn. Kan men dan een eenheid met de mensheid gevoelen, eigen lotsverbondenheid met al het zijnde ervaren, dan verkrijgt men hierdoor een rapport met de wereld, dat heel wat langer aan zal houden, dan de werking van dit kosmische licht zelf.

Juist dit jaar werkt alles naar het culminatiepunt, de uiting van het witte licht toe. Dit is de periode, waarin alles van de voorgaande werkingen zich zal kristalliseren. Het is logisch te stellen, dat juist in die korte tijd dus buitengewone krachten tot uiting gaan komen. Zoals het ook logisch is om aan te nemen, dat voordien de mensen onrustig zullen zijn en steeds weer zullen verzuchten: gebeurde er maar iets, of: wat hebben wij eraan.

Ons werk zal in de eerste maanden van het komende verenigingsjaar dan ook wel wat traag en slecht bezet zijn: de mensen weten er dan geen weg meer mee. Maar kunnen zij deze fase overwinnen, kan men dit alles verwerken in een gevoel van innerlijke verbondenheid met het hogere, dan kristalliseert in de periode van het witte licht niet alleen stoffelijk veel, maar mogen wij ook aannemen, dat er vooral geestelijk in deze tijd zeer veel zal gebeuren.

Men zal dan het gevoel krijgen, dat alles doorloopt. Men zal duizelen van de halfbegrepen gedachten, die rijzen. Maar op een gegeven ogenblik staat men met een nieuwe macht, een juweel, een machtig woord, dat men nog niet beseft heeft, waarover men nog niet eens heeft gedacht, maar waarvan dan gebruik wordt gemaakt.

Wij hebben reeds eerder gezegd dat er vele inwijdingen in deze tijd voorkomen. Er zijn er dan ook reeds vele geweest. Maar de belangrijkste periode van inwijdingen in de komende tijd zal m.i. liggen tussen 4 en 16 december. Dat kun je wel met zekerheid zeggen, want men is innerlijk evenzeer gebonden aan de kosmische ritmen als in het meer uiterlijke bestaan.

Men mag deze dingen misschien dwaasheid en bijgeloof noemen, men kan ze ontkennen, maar men kan zich er niet aan onttrekken. De scholing in kosmische zin, die men zo krijgt, ook in dit jaar, moet dan toch wel de mensen wakker roepen, die in 1970 van belang

zullen zijn.

Het leven is niet zo onsamenhangend, als je als mens wel eens denkt, wanneer je je af vraagt, waarom men vandaag pas op de plaats moet maken en morgen opeens hard zal moeten lopen. Maar het heeft alles een zin, een doel. Het bewustwordingsproces van de mens speelt in het geheel van het ras. Daarin zijn grote krachten werkzaam. Als eenling zalmen dit alles ondergaan. Men kan bij het gehele proces natuurlijk wel achterblijven - zoals men in een klas blijft zitten - maar de meesten van ons zullen toch overgaan tot een nieuw besef en leven.

Men ziet de zin van dit alles vaak nog niet in, zegt: God, U kunt dit alles reeds. Waarom moeten wij het dan doen? Maar God zegt: oefenen. Want je moet zelf de wegde van het erkennen, het besef van het leven te vinden. Wij moeten zover komen, dat wij bewust en vanuit onszelf ons waardig aan Gods beeld en gelijkenis tonen, dat wij ook bewust deel leren zijn van de kosmische totaliteit. Dit bereiken wij alleen door de vele schijnbaar overbodige of lastige dingen te leren, die de kosmische invloeden ons steeds weer als opgave stellen in het leven. Alles wat gebeurt en inwerkt is noodzakelijk om de mens als eenling in en met het geheel omhoog te tillen. Zoals een kind na vele in de ogen van het kind vreemde en nutteloze oefeningen in het zetten van haaltjes opeens ontdekt: nu kan ik schrijven, nu kan ik lezen, zo zullen wij ontdekken, dat wij de kosmos aan kunnen, dat wij kunnen begrijpen, wat er in het leven aan werkelijke en eeuwige waarden verborgen is.

Wat de komende tijd brengt, kan worden gezien als een invloed, waardoor de mens aan het spellen van enkele letters eindelijk zal kunnen overgaan tot het lezen van de lettergrepen van het leven. Misschien zullen sommigen reeds de woorden leren begrijpen. Want God is het woord, Hij is alfa et omega, niet slechts begin en einde, maar ook een letter. Zijn Wezen echter draagt een veel grotere naam. Misschien aanvaarden wij Alpha et Omega nu wel, maar wij zullen ook moeten leren, wat daar tussen ligt, moeten de eeuwige naam zelf leren kennen, leren konstrueren uit de vele tekenen en lessen, ons gegeven.

Wanneer er dus op de wereld vele vreemde dingen gebeuren in de komende tijd, opeens door brand vele kapitalen teloor gaan e.d., zo raad ik U: trek u er niet al te veel van aan en ga liever eens na, wat er op het ogenblik met U gebeurt - en met de mensen rond U. Ga na, wat er innerlijk verandert, hoe de innerlijke houding van de mensen zich wijzigt. Dan zult u vol verbazing ontdekken, dat vele leren begrijpen, terwijl anderen het eenvoudig opgeven.

Het gaat hier, zo zult u dan beseffen, niet alleen maar om het verwerven van inzichten, maar ook om het verwerven en leren gebruiken van de macht, die wij nodig hebben om onze verantwoordelijkheid in het leven te dragen, de kracht te beheersen, die nodig is om in de kosmos geheel en bewust te bestaan. Deze dingen worden U, wanneer U leert, in de komende tijd in ruime mate gegeven.

Goeden avond, vrienden.

o-o-o-o-o-o-

d.d. 29 april 1966